

Diari de Wuhan

Seixanta dies
des d'una ciutat
en quarantena

Fang Fang

FANG FANG
DIARI DE WUHAN
Seixanta dies des d'una ciutat
en quarantena

Traducció de Núria Parés Sellarès

TÍTOL ORIGINAL: 武汉封城日记 (WUHAN DIARY)
PRIMERA EDICIÓ: JULIOL DEL 2020
© FANG FANG, 2020, PSEUDÒNIM DE WANG FANG
TRADUCCIÓ DEL XINÈS A L'ANGLÈS DE MICHAEL BERRY
PUBLICAT ORIGINALMENT PER HARPERCOLLINS
DRETS DE TRADUCCIÓ ACORDATS PER JENNIFER LYONS LITERARY AGENCY L.L.C.
I SANDRA BRUNA AGENCIA LITERARIA, S.L.
TOTS ELS DRETS RESERVATS
© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2020
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2684-8
DIPÒSIT LEGAL: B. 8.943-2020
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

AMB LA COL-LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

CONTINGUT

Introducció: El virus és l'enemic comú de la humanitat.	7
Diari de Wuhan.	19
Gener	21
Febrer.	59
Març	263
Aquest lloc anomenat Wuhan.	473

25 DE GENER DE 2020

*A vegades, la tecnologia pot ser tan maligna
com un virus contagiós*

No estic segura de si podré publicar alguna cosa des del meu compte de Weibo.* No fa gaire, em van tancar el compte, després que criticqués un grup de joves nacionalistes que assetjaven la gent pel carrer dient grolleries. (Segueixo mantenint la meva posició: no hi ha res de dolent a ser patriota, però no hauria de ser una excusa per actuar com un gamberro, es tracta de tenir un mínim d'educació!). Vaig intentar queixar-me a Sina, l'empresa que gestiona Weibo, tot i que és impossible comunicar-se amb ells. Després d'això, vaig quedar tan decebuda amb Sina que vaig decidir no fer servir més la plataforma Weibo.

Però en aquell moment no m'hauria imaginat mai que passaria una cosa tan greu a la ciutat de Wuhan. Una cosa que va convertir Wuhan en el punt de mira de tot el país, va fer tancar la ciutat, va provocar que la gent de

* Sina Weibo és una de les plataformes de xarxes socials més populars de la Xina. És un híbrid entre Facebook i Twitter, es va fundar el 2009 i actualment té més de 445 milions d'usuaris actius.

Wuhan fos objecte de prejudicis, i em va posar en quarantena en aquesta ciutat. Avui el govern ha emès una altra ordre: a partir d'aquesta mitjanit, tots els vehicles motoritzats tenen prohibit circular pel centre de Wuhan. Precisament el districte on jo visc. Molta gent m'ha enviat missatges de text per preguntar-me com estic; tot-hom està bastant amoïnat i m'envien els millors desitjos. Per als que estem confinats aquí a la ciutat, aquests missatges de suport signifiquen moltíssim. N'acabo de rebre un d'en Cheng Yongxin, un editor de la revista literària *Harvest*, per suggerir-me que comenci a escriure una sèrie que podríem titular «Diari de Wuhan», o «Notes des d'una ciutat confinada». El meu primer pensament és que, si el meu compte de Weibo encara es manté actiu i puc publicar-hi articles, potser *hauria* de posar-me a escriure sobre el que està passant. Seria una manera perquè la gent entengués la situació aquí a Wuhan.

Però encara no estic segura de si això es podrà publicar a la web. Si algun dels meus amics ho veu a la xarxa, sisplau que hi deixi un comentari perquè jo sàpiga que ha anat bé. Weibo té una característica especial que fa que l'usuari es pensi que el seu post s'ha publicat bé però en realitat es manté invisible per als altres usuaris. Quan em vaig assabentar d'aquest truc informàtic, em vaig adonar que a vegades la tecnologia pot ser tan maligna com un virus contagiós.

Esperem que aquest post es pugui publicar.

26 DE GENER DE 2020

El que s'està veient per part dels funcionaris del govern a Hubei en realitat és el que es pot esperar de la majoria de càrrecs d'arreu de la Xina

Gràcies a tots per la vostra atenció i suport. La població de Wuhan encara està a la fase crítica d'aquest brot, si bé molta gent ja ha sortit de l'estat inicial de por, impotència i ansietat. Potser estem més estables i tranquils que dies enrere, però continuem necessitant el consol i els ànims de tothom. Durant un temps, la població de Wuhan va quedar com paralytzada, espantada i sense saber què fer, però des d'avui sembla que la gent ho comença a superar. La meva idea original era fer un repàs del cicle d'emocions que he experimentat des del 31 de desembre, passant d'un estat d'alerta màxima a l'espai psicològic més relaxat en què em trobo ara, però tan bon punt em vaig posar a escriure, em vaig adonar que seria massa llarg. Per tant, em centraré en el que estic experimentant emocionalment ara mateix en base al que està passant, i a poc a poc aniré conformant aquest «Diari de Wuhan».

Ahir va ser el segon dia de l'Any Nou Lunar i a fora encara fa fred, vent i pluja. Hi ha algunes bones notícies, però també n'hi ha moltes de dolentes. Una bona notícia

és que l'Estat ofereix cada vegada més ajudes per intentar combatre aquest virus; i que han enviat més personal mèdic a Wuhan per unir-se a les tasques sanitàries, etc. Tot plegat dona una mica de tranquil·litat a la població de Wuhan. Però, vaja, estic segura que això ja ho sabeu.

Personalment, una bona notícia és que, fins ara, ningú de la meva família està infectat. El meu germà segon viu molt a prop de l'epicentre del brot: té l'apartament just al costat del mercat de peix de Huanan i de l'Hospital Central de Wuhan. El meu germà no té gaire bona salut; fins i tot abans del brot de coronavirus havia d'anar sovint a l'hospital, de manera que estic contenta que ell i la meva cunyada estiguin bé. El meu germà va comprar prou menjar i verdures fresques perquè els durés tota una setmana, i no pensa sortir de l'apartament. El meu altre germà i la seva família, juntament amb mi i la meva filla, vivim a l'altra banda del riu, a Wuchang. Aquí el risc sembla una mica més baix i estem tots bé. Malgrat que ens passem el dia tancats a casa, no estem particularment avorrits. Suposo que som tots molt casolans. Els únics de la família que sembla que estan una mica preocupats són la meva neboda i el seu fill, que van venir de fora de la ciutat per anar a veure el meu germà. En principi havien de marxar de Wuhan amb un tren d'alta velocitat el dia 23 per reunir-se amb la resta de la seva família a Canton. (Encara que haguessin aconseguit arribar-hi, no crec que les coses els haguessin anat millor a Canton). Però el dia que se suposava que havien de marxar, van tancar la ciutat i no van poder sortir. No està clar quant de temps durarà aquesta quarantena; ara mateix encara estem al mig de les vacances de l'Any Nou Xinès, però les coses es podrien complicar quan tot això comenci a afectar la feina i les escoles. Com que la meva neboda i el seu fill

tenen passaport de Singapur, ahir van rebre una notificació del govern del seu país comunicant-los que ja s'estaven fent els tràmits pertinents perquè poguessin tornar amb avió cap allà. (Sospito que hi deu haver un nombre considerable de singapuresos d'origen xinès que viuen a Wuhan). Quan tornin a Singapur hauran d'estar 14 dies en quarantena. El fet que estiguin aplicant el confinament és un bon senyal i ens permet a tots estar una mica més tranquils. També he rebut bones notícies del meu exmarit; estava hospitalitzat a Xangai i li van fer una radiografia de tòrax que mostrava unes taques als pulmons, però ahir van descartar que fos res greu i sembla que només es tracta d'un refredat normal. No s'ha infectat amb el nou coronavirus i avui li donaran l'alta de l'hospital. Això també vol dir que la nostra filla, amb qui acabava de sortir a sopar, ja no haurà d'estar estrictament aïllada a la seva habitació. (Fa uns dies fins i tot vaig sortir amb el cotxe enmig d'un xàfec de por per portar-li una mica de menjar!). Espero de tot cor que demà hi hagi més bones notícies com aquesta! Malgrat que la ciutat està tancada i estem tots confinats a les nostres cases, aquestes petites bones notícies ajuden molt a millorar el nostre estat d'ànim.

Però les males notícies continuen. Ahir la meva filla em va dir que el pare d'una de les seves amigues es veu que havia contret el virus (també tenia un càncer de fetge); el van portar a l'hospital, però no hi havia personal disponible per tractar-lo i va morir al cap de tres hores. Això devia passar en algun moment d'aquests dos últims dies, i l'amiga de la meva filla encara estava molt afectada quan van parlar per telèfon. Ahir a la nit, el meu amic Xiao Li em va trucar per dir-me que dues persones del complex d'habitatges de la Federació Provincial d'Arts i

Literatura on jo visc estan infectades. Són de la mateixa família i totes dues ronden la trentena. En Xiao Li em va dir que anés amb compte. L'apartament de la parella infectada probablement és només a uns 300 metres d'on visc jo. Tanmateix, el meu edifici té una entrada separada i un pati separat del seu, de manera que no m'hi vull capficar gaire. Tot i així, estic segura que els veïns del mateix edifici deuen estar neguitosos. Avui el meu amic m'ha tornat a trucar per dir-me que tots dos són casos lleus de coronavirus i que, per tant, estan en quarantena i poden fer el tractament a casa. En general, les persones joves tenen més bona constitució i sovint només agafen infeccions lleus, o sigui que aquesta parella en principi s'hauria de refer de seguida. Reso perquè tinguin una ràpida recuperació.

La roda de premsa d'ahir a Hubei sobre el coronavirus s'ha convertit en *trending topic* a internet. Hi ha un munt de persones que critiquen aquells funcionaris a la xarxa. Els tres representants del govern feien cara d'exhaustos i deprimits, i no van parar de cometre errors durant la presentació; però això demostra fins a quin punt els desborda aquesta situació. De fet, em sap una mica de greu per ells. Estic segura que tenen familiars que viuen aquí a Wuhan, i quan van assumir la culpa del que està passant em va fer l'efecte que parlaven amb sinceritat. Però, com han arribat les coses fins a aquest punt? Mirant enrere i pensant-hi bé, és bastant clar. Durant la primera fase del brot, les autoritats de Wuhan no es van prendre el virus prou seriosament. Tant abans com després que entrés en vigor la quarantena, les autoritats no sabien com gestionar el que estava passant, i això va provocar una gran onada de temor entre la població i va afectar moltes persones aquí a Wuhan. Tot això són aspectes de la situació sobre els quals intentaré escriure en detall.

Però ara mateix el que vull dir és que la manera d'actuar d'aquests funcionaris del govern de Hubei és de fet el que es podria esperar de la majoria de càrrecs del govern de la Xina: tots estan bàsicament al mateix nivell. És a dir, no és que aquests siguin pitjors que altres funcionaris xinesos, simplement és que s'han trobat amb una cosa que no poden controlar. Els funcionaris de la Xina sempre s'han guiat amb directives escrites per fer la seva feina, i quan els treus el guió del davant, no tenen ni idea de com governar el vaixell. Si aquest brot s'hagués produït en una altra província xinesa, estic convençuda que l'actitud de les autoritats d'allà no hauria sigut gaire diferent del que estem veient aquí. Quan el món del funcionariat se salta el procés natural de la competència, condueix al desastre; les paraules buides sobre correcció política sense buscar la veritat dels fets, condueix al desastre; prohibir a la gent dir la veritat i als mitjans informar sobre la veritat, condueix al desastre; i ara estem tastant els fruits de tots aquests desastres, un per un. Wuhan sempre competeix per ser el primer en tot, però ara és el primer de la fila per experimentar aquest patiment.

(Això era una entrada afegida escrita el 27 de gener de 2020).